

den ganske hedenske Aand, hvori Kærlighedsforholdet mellem Mand og Kvinde næsten som Regel forherligedes af alle de gamle Digtere. Gang efter Gang havde han følt sig stødt af den Ublufærdighed, hvormed de idelig lovpriste Kvindelegemets Ynder og de sanselige Glæder, . . . og at det var en lignende Følelse, der havde bidraget til Vennernes Kølighed over for dem, forstod han nu paa den Undselighed, hvormed de ofte omtalte dem.

I den ny Tids Digterværker derimod, i disse sanddru og alvorlige Virkelighedsbilleder, ofte forfattede af Mænd, der var udgaaet af Folkets egen Midte . . . dog især i de store norske Digteres mægtige Samfundsskildringer genoplevede de deres egne, daglige Kampe og Sindsstemninger. Her fandt de ogsaa den sædelige Alvor, det folkelige Grundsyn, det Sandhedskrav og den Retfærdighedstrang, der fik de dybeste Strengte til at klinge i deres Bryst.

IV.

Paa denne Aften sad Købmand Villing og hans Kone inde i deres lille lummert opvarmede